

Sygn. akt V CSK 24/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku R. S., R. P. i R. B.

przy uczestnictwie Gminy C., E. K., J. C., M. F., H. W., H. F., K. X., Z. H., H. K.,
R. K., [...] Spółdzielni [...] w M. i Skarbu Państwa - Starosty R.

o ustanowienie drogi koniecznej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania J. C.

od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 13 czerwca 2012 r., sygn. akt III Ca [...],

**odrzuca skargę kasacyjną i oddala wniosek o zasądzenie
kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz uczestnika
postępowania - Skarbu Państwa.**

UZASADNIENIE

Uczestnik postępowania J. C. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 13 czerwca 2012 r. oddalającego jego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w R. z dnia 20 grudnia 2011 r. Sąd Rejonowy na wniosek R. B. jako właściciela działki nr 6, R. S. jako właściciela działek 5/1 i 5/2 oraz R. P. jako właściciela działki 4, stanowiących kompleks nieruchomości – pól uprawnych pozbawionych dostępu do drogi publicznej - ustanowił drogę konieczną do tych nieruchomości o szerokości 4 m przez nieruchomość J. C. (działkę 3/2) oraz pasem 1 metra wzdłuż tej działki na nieruchomości - działce nr 8 stanowiącą własność M. i H. F. oraz na działce 7/1 stanowiącej własność Skarbu Państwa przez mostek znajdujący się nad tą działką. Sąd wybrał drugi z 5-ciu wersji drogi przedstawionych przez biegłego, wskazując na najmniejsze w tym wariantcie obciążenie innych nieruchomości i koszty urządzenia drogi. Sąd zasądził też solidarnie od wnioskodawców na rzecz uczestników, których nieruchomości zostały obciążone, wynagrodzenie po 1409 zł za ustanowienie drogi koniecznej.

Stanowisko Sądu Rejonowego zaakceptował Sąd Okręgowy, który oddalił apelację uczestnika J. C.. Sąd nie podzielił obaw skarżącego, że korzystanie z drogi spowoduje większe zniszczenia w jego uprawach niż zakładał Sąd Rejonowy i będzie zarzewiem konfliktów, którym to skutkom pozwoli zapobiec jedynie ustanowienie drogi koniecznej według wariantu 5-tego. Sąd Okręgowy wskazał obciążenia, jakie powodowałoby zastosowanie wariantu popieranego przez skarżącego i podkreślił powiązanie drogi koniecznej z konkretną nieruchomością a nie z jej właścicielem.

Skarga kasacyjna uczestnika oparta została na podstawie naruszenia prawa materialnego. W ramach tej podstawy skarżący podniósł jeden zarzut - „naruszenia prawa materialnego przez oczywiste naruszenie przepisu art. 145 § 2 i 3 k.c.". Wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego w G., a także uchylenie w całości poprzedzającego postanowienia Sądu Rejonowego w R. z dnia 20 grudnia 2011 r. i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w R. do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania

za wszystkie instancje; ewentualnie o uchylenie tego postanowienia i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez ustanowienie drogi koniecznej w sposób następujący: od drogi tj. działki nr 131 i 26 - własność Skarbu Państwa i nr 813 - własność Gminy C., następnie poprzez działkę nr 812 wpisaną w KW [...] na rzecz H. Y., działkę nr 810 wpisaną w KW [...] na rzecz R. K., działkę nr 809/18 - własność Gminy C., działkę 809/17 wpisaną w KW [...] na rzecz R. B. oraz zasądzenie na rzecz wymienionych uczestników stosownych kwot tytułem wynagrodzenia za ustanowienie służebności; obciążenie wnioskodawców i uczestników kosztami postępowania w poniesionym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest sformalizowanym, wymagającym profesjonalnego przygotowania nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, który musi zawierać szereg szczególnych elementów o charakterze konstrukcyjnym. Niezamieszczenie lub wadliwe ukształtowanie któregośkolwiek z tych elementów uzasadnia odrzucenie skargi bez wdrażania postępowania naprawczego. Jednym ze składników o podstawowym znaczeniu jest przewidziany w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie. Przytoczenie podstaw wymaga (art. 398³ § 1 k.p.c.) wskazania naruszonego przepisu prawa i formy, w jakiej naruszenie miało miejsce, a w odniesieniu do podstawy naruszenia przepisów postępowania wymaga ponadto podjęcia próby wykazania, że zarzucane uchybienie miało wpływ na wynik sprawy. Skarżący ani w ramach przytoczenia podstawy kasacyjnej, ani nawet w uzasadnieniu podstawy nie sprecyzował formy naruszenia art. 145 § 2 i 3 k.c. Przymiotnik „rażące” nie wyjaśnia, czy chodzi o błędną wykładnię, czy raczej o niewłaściwe zastosowanie tego przepisu. Treść uzasadnienia skargi nasuwa przypuszczenie, że chodziło o jego niewłaściwe zastosowanie, czemu jednak przeczy powołanie jako przyczyny mającej uzasadnić przyjęcie skargi do rozpoznania potrzeby wykładni przepisów. Ponieważ jednak treść skargi kasacyjnej, szczególnie w jej strukturze szczególnej, nie podlegającej naprawie, nie może być przedmiotem dedukcji i hipotez lecz wymaga jasnego i precyzyjnego ujęcia przez autora, niewskazanie formy, w jakiej nastąpić miało naruszenie art. 145 § 2 i 3 k.c. uznać należy za nieprawidłowe wykonanie

obowiązku z art. 398⁴ § 1 pkt. 2 k.p.c., uzasadniające odrzucenie skargi kasacyjnej na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z § 2 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z postanowień art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 520 § 1 k.p.c.

aw

jw